

In memoriam

Obituaries

Prof. dr. sc. ALBIN BRNOBIĆ (1916. – 2007.)

25. lipnja 2007. godine u Zagrebu napustio nas je prof. dr. sc. Albin Brnobić, predstojnik Klinike za kožne i spolne bolesti Kliničkoga bolničkog centra Zagreb i Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, u. m.

Rođen je 10. kolovoza 1916. u Markovcu, Višnjani, Istra. Osnovnu školu završio je u rodnome mjestu, a realnu gimnaziju u Zagrebu. Maturirao je 1937. godine. Na Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu upisao se iste godine, a diplomirao 1943. godine. Od 1943. do 1945. radi kao liječnik vježbenik, a kasnije kao liječnik u Državnoj bolnici u Petrinji, Labinu i u Rijeci. Godine 1946. dolazi na rad u Dermatovenerološku kliniku MF u Zagrebu kao asistent. Godine 1950. nakon provedenoga specijalizantskog staža polaže ispit specijalnosti iz predmeta dermatovenerologija. Godine 1948. tadašnji predstojnik akademik Kogoj povjerava mu zadatak organizacije Alergološkog laboratorija i Ambulante za profesionalne kožne bolesti, koji do tada u Klinici nisu postojali. Taj zadatak izvršava uspješno i postaje šef tih odsjeka Klinike. Godine 1966. postaje šefom I. muškog odjela Klinike. Na temelju habilitacijskog rada »Indirektni test degranulacije bazofilnih granulocita u dijagnostici alergodermija« 1971. godine stječe naslov naslovnog docenta, a 1972. izabran je za docenta u Klinici za kožne i spolne bolesti MF u Zagrebu. Godine 1971. priznat mu je naslov primarijusa iz kožno-veneričnih bolesti. Od 1971. postaje vršilac

dužnosti predstojnika, a od 1973. godine postaje predstojnik Dermatovenerološke klinike MF u Zagrebu. Zaslužan je i za izgradnju funkcionalnoga polikliničkog trakta Klinike. Od 1973. godine obavlja dužnost predsjednika Katedre za dermatovenerologiju, a potom je u dva mandata razdoblja bio predsjednik Katedre za dermatovenerologiju iste klinike. Od 1974. godine član je Koordinacijskog vijeća nastavnika za postdiplomsku nastavu MF u Zagrebu i predstavnik Katedre za dermatovenerologiju u istom Vijeću. Od 1966. do 1971. godine je suispitivač, zatim ispitivač za predmet dermatovenerologija. Od šk. g. 1965/66. do šk. g. 1970/71. bio je suispitivač za studente Stomatološkog fakulteta u Zagrebu. Od 1971. održava redovita predavanja iz dermatovenerologije za studente MF. Od iste do 1979. godine rukovodi provođenjem specijalizantskog staža iz dermatovenerologije. Za izvanrednog profesora u istoj Klinici i na istom Fakultetu izabran je 1976. godine, a redovitim profesorom postaje 1980. godine. Doktorsku disertaciju pod naslovom »Test transformacije blastičkih leukocita u dijagnostici sifilisa« obranio je 27. listopada 1976. godine. Od 1979. godine je rukovoditelj II. muškog odjela Klinike te Alergološke stanice s Ambulantom za profesionalne kožne bolesti Klinike. Godine 1983. odlazi u zasluženu mirovinu. Ostaje u kontaktu s Klinikom i sa zanimanjem prati napredak dermatovenerologije. Iz bogatoga znanstvenog opusa proizlazi da je prof. Brnobić bio svestran dermatovenerolog, nastavnik i stručnjak iz alergologije i mnogih područja dermatovenerologije: u praktičnoj i teorijskoj nastavi iz dermatovenerologije na Medicinskom i Stomatološkom fakultetu, u poslijediplomskoj nastavi i edukaciji specijalizantskog kadra te na izobrazbi srednjomedicinskih kadrova u zdravstvu. Objavio je ukupno 106 stručnih, znanstvenih i nastavnih radova.

Bio je aktivan u Alergološkoj sekciji Zbora liječnika Hrvatske (ZLH), a i jedan od osnivača (1952. god.), obavljao je dužnost tajnika, kao i tajnika Udruženja alergologa Jugoslavije. Ostat će nezaobilazan u alergologiji u Hrvatskoj.

Bio je član Akademije ZLH-a i dobitnik nagrade ZLH »Pavao Čulumović«, zatim član Instituta za klinička medicinska istraživanja MF-a i KBC-a Zagreb. Obnašao je brojne društvene funkcije. Bio je divan otac i djed. Nadasve je volio svoju unuku Karlu.

Bio je po prirodi izvanredno discipliniran, sistematičan, radin i precizan u radu te je kao rukovoditelj kvalitete tražio to i od drugih djelatnika Klinike. Hvala Vam, profesore Brnobiću, na svemu čemu ste me naučili!

Prof. dr. sc. Jasna Lipozenčić

Prim. mr. sc. dr. BRANKO POŽAR (26. 1. 1931. – 24. 5. 2007.)

U ranim jutarnjim satima 24. svibnja 2007. godine podleglo je plemenito srce primarijusa Požara u neravnopravnoj borbi, shrvano teškom i neumoljivom bolešću. Pogreb je obavljen 26. svibnja na rimokatoličkom groblju Dubovac u Karlovcu, a komemoracija 29. svibnja u OB Karlovac. Riječi oproštaja uputili su: prim. dr. Rudolf Muhvić u ime Hrvatskoga liječničkog zbora (HLZ) – Podružnice Karlovac i Hrvatskog društva umirovljenih liječnika (HDUL) – Ogranka Karlovac, dr. Davorka Rosić u ime Službe za fizikalnu medicinu i medicinsku rehabilitaciju OB Karlovac i Hrvatskoga katoličkog liječničkog društva (HKLD) – Podružnice Karlovac te prim. mr. sc. dr. Gordana Pavan, ravnateljica OB Karlovac.

Evocirajući biranim riječima lik, život i djelo prim. Požara, govornici su podsjetili na prolaznost naših života i našega postojanja u jednom intervalu vremena, u nadi da ćemo kad za to dođe vrijeme, i mi naći vječni spokoj, ispunivši na najbolji način svoje životne zadaće.

Prim. Požar rođen je u Karlovcu 26. siječnja 1931. Osnovnu školu i gimnaziju pohađao je u Karlovcu gdje je i maturirao 1950. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1956. Nakon pripravničkog staža u OB Karlovac radi kao liječnik opće prakse u Ozlju, Prilišću i Pisarovini. Od 1962. do umirovljenja 1998. radi u Karlovcu. Specijalizaciju iz fizikalne medicine i medicinske rehabilitacije završio je u Zagrebu 1965., a poslijediplomski studij iz reumatologije 1979. Naslov primarijusa podijeljen mu je 1978. Magistarski rad »Ankilozantni spondilitis u žena« obranio je 1985. na Medicinskom fakultetu u Zagrebu.

Počeci fizikalne medicine, medicinske rehabilitacije i reumatologije datiraju u Karlovcu od kraja 19. stoljeća. Veća pozornost toj važnoj medicinskoj struci rezultirala je otvaranjem reumatološke ambulante u Karlovcu 1955. (treća po redu u Hrvatskoj), u kojoj rade liječnici iz Zagreba i karlovački internisti do 1963., kada ambulantu preuzima dr. Požar i kao specijalizant radi dva puta na tjedan, a nakon završene specijalizacije svakodnevno. Godine 1966. dr. Požar osniva Službu za fizikalnu medicinu i reumatologiju, koju vodi do 1974. Od 1976. do umirovljenja voditelj je Odsjeka za reumatologiju Službe, koja je 1975. promijenila naziv u Služba za fizikalnu medicinu i medicinsku rehabilitaciju. Od 1965. do 1973. honorarno vodi Reumatološki odjel Bolnice za medicinsku rehabilitaciju Topusko.

Suvremene stavove i principe struke te bogato znanje i iskustvo stečeno na specijalizaciji prim. Požar ambiciozno i sustavno primjenjuje, prenosi na suradnike, razvija i unapređuje struku, pa ga s punim pravom možemo smatrati utemeljiteljem moderne fizikalne medicine i reumatologije u našoj sredini. Stručno se usavršavao u Londonu. Zapaženim predavanjima sudjelovao je na osam domaćih kongresa i nazočio na međunarodnim reumatološkim kongresima u Pragu, Brightonu i Parizu. U povodu tridesete obljetnice osnivanja reumatološke ambulante organizirao je 1985. u Karlovcu sastanak Reumatološke sekcije Zbora liječnika Hrvatske. Publicirao je više stručnih i znanstvenih radova. Opisao je prve slučajeve palindromnog reumatizma (1963.) i reumatske polimialgije (1969.) u našoj medicinskoj literaturi. Od 1977. do 1981. predavao je anatomiju i fiziologiju na Medicinskoj školi u Karlovcu.

Prije 50 godina postao je članom HLZ-a Podružnice Karlovac, u kojoj djeluje vrlo aktivno tijekom cijeloga radnog vijeka.

Za dugogodišnje usavršavanje medicinske znanosti i struke, za unapređenje zdravlja naroda te za djelatnost u radu Zbora, izabran je za začasnog člana 1998. Iste godine primio je javno priznanje Karlovačke županije. U znak priznanja za aktivan rad u Reumatološkoj sekciji HLZ-a primio je 1978. Spomen-diplomu. Bio je jedan od osnivača HKLD-a – Podružnice Karlovac. Na Osnivačkoj skupštini HDUL-a – Ogranka Karlovac 2001. izabran je za tajnika, koju dužnost obavlja sve do prelane smrti. Dao je dragocjen doprinosu radu Ogranka, naglašavajući pravne aspekte djelovanja. Začasnim članom HDUL-a proglašen je 2007. Sve dok mu je zdravstveno stanje dopuštalo, išao je na izlete Ogranka diljem Hrvatske i inozemstva, a s velikom radošću dolazio na redovite sastanke srijedom. I tijekom pogoršanja bolesti, kada smo shvatili da je svaka nada izgubljena i prisjećali se misli velikog Goethea: »Svi ljudi bivaju u svojim nadama razočarani, u svojim očekivanjima prevareni«, prim. Požar je pokazivao velik interes za rad Ogranka, iznoseći svoje mišljenje o pojedinim problemima. Svjestan težine bolesti, bolovao je strpljivo, mirno, tiho i dostojanstveno, kao što je i živio. Na naša uvjerenja da će se stanje popraviti odgovarao bi: »Samo da se sve to što prije završi.«

Savjestan, pedantan, požrtvovan i iznad svega pošten, korektan prema kolegama i suradnicima. Čovjek široka medicinskog znanja, zavidnih moralnih i ljudskih kvaliteta, skroman, pomalo suzdržan, ali topao i smiren. Uzoran suprug, otac i brat

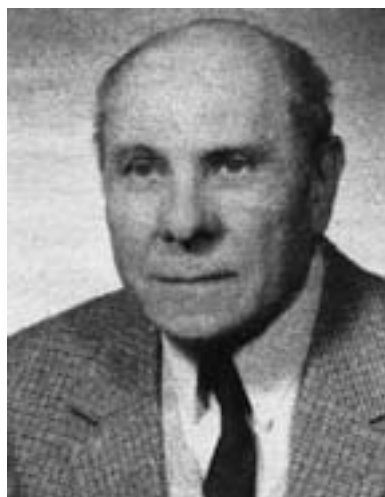
a nadasve pažljiv i brižan djed. Profesija i briga za najbliže bile su njegov životni kreda. Volio je svoju domovinu i grad, a privržen ostao svojem Strmcu. Uživao je velik ugled među kolegama i građanima, a osobito među brojnim bolesnicima.

Ljubav najbližih, zahvalnost i brojnih bolesnika, poštovanje kolega, suradnika i prijatelja, a osobito članova HDUL-a – Ogranka Karlovac, neka budu trajna uspomena na prim. Branka Požara, velikog stručnjaka i jednostavnog čovjeka, koji nam je ostavio u trajni zalag uzor svoga životnog puta, upućujući na prave i ne prolazne vrijednosti.

Počivao u miru!

*Rudolf Muhvić
Davorka Rosić*

Dr. ZVONIMIR CILIGA, spec. ftiziolog (18. 8. 1924. – 2. 4. 2007.)

Dana 2. travnja 2007. godine tragično je preminuo dugogodišnji voditelj Plućnog odjela Opće bolnice »Dr. Josip Benčević«, Zvonimir Ciliga, dr. med. (od 1959. do 1989. godine, kada je umirovljen).

Zvonimir Ciliga Cigo kako su ga od milja zvali kolege i suradnici rođen je 18. kolovoza 1924. u Mostaru gdje završio osnovnu školu i gimnaziju. Iako je u vojsci bio u zrakoplovnoj jedinici, nije otišao u pilote, nego se već 1943. godine upisao na Medicinski fakultet u Zagrebu.

Unatoč ratnim zbivanjima (tek je 1945. mogao početi zapravo studirati), bio je vrijedan, tj. jako marljiv student koji brzo polaže ispite. Nakon što je 1950. godine diplomirao, stažirao je u Banjoj Luci, specijalistički ispit iz pneumoftiziologije položio je 1955. godine, a radio je na Odjelu za tuberkulozu do 1958. godine. Godinu dana je potom voditelj ATD-a u Bjelovaru, a u Slavonski Brod dolazi 1959. godine na mjesto voditelja Službe za pulmologiju te ostaje do umirovljenja 1989. godine.

Već sam izbor specijalizacije pneumoftiziologije u to vrijeme upućivao je na njegovu dobrotu, požrtvornost i ljubav za ljude. Samo takva osoba mogla je izabrati tu specijalizaciju ako se zna da je u to vrijeme tuberkuloza pluća bila jako proširena i odnosila velik broj života jer nije bilo adekvatnih lijekova. Liječnik je bio izložen

zarazi bez mogućnosti da se liječi te je mogao završiti kao velik broj njegovih pacijenata. Unatoč tomu, dr. Ciliga ih je prihvatio, liječio ih je i skrbio se o njima kao liječnik i kao prijatelj.

Radio je godinama rendgenskim aparatima bez prikladne zaštite, s jakim zračenjem i često je dijaskopirao zbog nedostatka filmova.

Imao je sreću da je uživao i doživio da izlječenje od tuberkuloze uz adekvatnu terapiju bude moguće bez arteficialnih pneumotoraksa, uljnih plombi i pneumoperitoneuma koje je i sam ranije radio.

Svakoga od mladih liječnika prihvatio je na Odjelu kao kolega i kao otac. Ničim nikoga od njih nije sputavao i svakomu od njih je omogućio ravnopravni doprinos razvoju Službe, i to prema svojim ambicijama.

Odlaskom u mirovinu iza sebe je ostavio pet liječnika specijalista i Službu koja je po dijagnostici bila ravna dijagnostici u Zagrebu.

Četrdeset godina provedenih na Plućnom odjelu te u ATD-u Slavonskog Broda i na terenu potvrdilo je njegovu dobrotu, požrtvornost i ljubav za ljude. Mlade kolege liječnike poticao je na usavršavanje, a oni danas kao i mi svi ostali, sjećamo ga se kao srdačnog, prirodnog i prilagodljivog – jednostavno rečeno – dobrog čovjeka!

Dr. Ciliga teško se mogao naljutiti, bio je dobronamjeran i pun životne radosti. Lijepo je plesao, bio veliki poklonik sporta i tjelovježbe, posebno tenisa i malog nogometa. Bavio se i lakom atletikom – trčanjem.

Rođeni Mostarac istarskog podrijetla, svaki dan je provodio na biciklu koji mu nitko nije mogao oduzeti. Uz svoj je bicikl i završio.

Djelatnici Pulmologije opraštajući se od dragog šefa, a i mi svi ostali, želimo mu još jedanput zahvaliti u ime svih djelatnika i svih pacijenata koje je liječio.

*Zdenka Meter
Mirna Petanović*